

‘Ouders snappen niet precies hoe het er in de zaal aan toegaat’

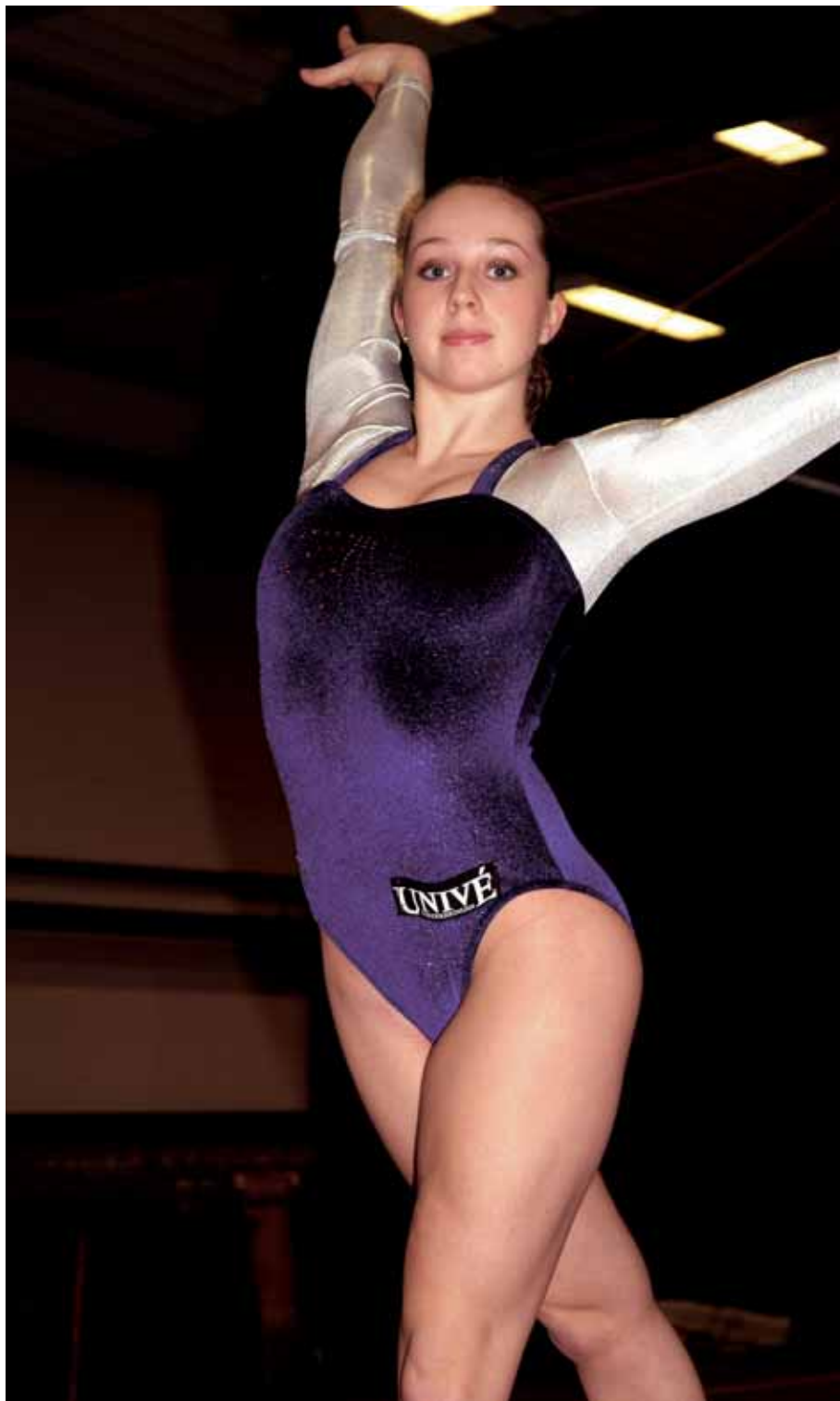
Verona van de Leur kwam op vijfjarige leeftijd als een klein en stil meisje de gymnastiekwereld binnen. Toen ze zestien was stond ze na zeer succesvolle Europese kampioenschappen heel onwennig op het podium als Sportvrouw van het Jaar. In de jaren daarna koos ze meer en meer haar eigen weg en nu is ze als 21-jarige een zelfbewuste turnster op weg naar de volgende Olympische Spelen.

Dat in het frêle lijf van de kleine Verona een talent van wereldniveau school, kwam niet onmiddellijk aan het licht. Haar eerste trainer, bij de vereniging met de fraaie naam TOOS - ‘Tot Oefening Onze Spieren’ - in Waddinxveen, zag aanvankelijk niet dat zijn jeugdige pupil voor grote successen in de wieg was gelegd. Ze mocht blijven, dat wel, maar daar was eigenlijk alles mee gezegd. Een paar jaar geleden toonde de familie Van de Leur zich nog wel eens licht verontwaardigd over het feit dat Verona slechts ‘zaalvulling’ was bij TOOS. Maar als Verona nu zelf terugkijkt op het prille begin van haar carrière, toont ze vooral begrip. ‘Ik was een meisje met kromme knieën en ik had geen mooi doorgestreckte tenen’, zegt ze.

En ach, zelf heb je als (jong) kind nog helemaal geen topsportambities. ‘Ik ging gewoon op gym omdat een klasgenootje dat ook deed. En ik kon een mooie spagaat maken. Maar je hebt dan nog zo’n lange weg te gaan. Pas als je zestien bent, kun je beoordelen of je internationaal mee kunt komen,’ zegt ze.

‘Ik kom bovendien niet uit een familie van topsporters. Mijn vader zat vroeger op voetballen en mijn jongere zusje deed ook aan gym en aan dansen. Maar mijn moeder sportte niet en in mijn familie doet niemand aan turnen’, zegt ze. Toen ze in 2002 vijf medailles won bij de Europese kampioenschappen in Patras en de Nederlandse ploeg daar tweede werd, stond de sportwereld in vuur en vlam. Eindelijk bleek dat ook Nederland in staat is om turnsters van mondiaal niveau voort te brengen. Bij de turnspecialisten binnen de sportpers was het talent van Van de Leur al eerder opgevallen.

Maar in de verhalen die in die tijd over haar geschreven werden, kwamen vooral anderen aan het woord: haar ouders, haar trainers. Zelf hoefde Van de Leur niet zo nodig geïnterviewd te worden. Toen Barend en Van Dorp haar op de avond van de terugkeer uit Patras in hun uitzending wilden hebben, was ze alleen bereid voor de camera te verschijnen als ze ploeggenote Renske Endel mee mocht nemen.

‘Als je het koppie er niet voor hebt, red je het niet.’

Later dat jaar won ze ook nog een zilveren medaille bij het WK in het Hongaarse Debrecen. Het leidde tot haar verkiezing tot Sportvrouw van het Jaar. Maar ook onder de spotlights op het podium van de Amsterdamse Rai leek Van de Leur niet erg op haar gemak en bij de interviewtjes achteraf kwam ze nauwelijks uit haar woorden.

‘Ik dacht alleen maar: hier dóe ik het toch helemaal niet voor. Ik hoef niet op televisie’, zegt ze nu.

Turninstelling

Anno 2007 komt Van de Leur in haar gesponsorde Smart het parkeerterrein van het Nijmeegse turncentrum De Hazenkamp oprijden. Ze regelt telefonisch even dat de deur ontsloten wordt, ontsteekt zelf de verlichting en toont zich als een gastvrouw in eigen huis bij de ontvangst van de verslaggever.

Het moet hier ook wel een omgeving zijn waar ze zich thuis kan voelen, want de beste turnsters en turners van De Hazenkamp brengen zo’n 25 tot 30 uur per week door in deze hal, waar Boris Orlov en Esther Heijnen de trainingen verzorgen. Ze heeft in al die jaren veel meisjes zien komen en gaan. Soms ook meisjes die fysiek misschien wel meer aanleg hadden dan zijzelf. Maar velen ontbrak het aan wat Verona ‘de echte turninstelling’ noemt.

‘Je kunt nog zo’n goed figuur hebben, maar als je het koppie er niet voor hebt, red je het niet. Dan vinden die meisjes de krachttraining bijvoorbeeld niet leuk. Of ze huilen omdat ze bang zijn voor bepaalde oefeningen die ze toch moeten doen van de trainer. Maar als je de echte turnsterinstelling hebt, dan moet je het niet doen omdat anderen het eisen. Je moet het zelf willen, je moet het zelf doen.’

Toen ze acht jaar was verhuisde Verona van TOOS naar het Zoetermeerse Pro Patria. Daar zag trainer Frank Louter meer in het jonge talentje dan de club in Waddinxveen. Maar ook Louter geloofde niet meteen dat hij met zijn nieuwe pupil een potentiële wereldtopper in huis had. Ook traptten de ouders aanvankelijk op de rem. Hun dochter mocht niet meteen in de hoogste trainingsgroep, waar al zwaar getraind werd.

Verona zelf hoefde ook niet meteen op het hoogste schavot, zo beschrijft ze de even ontwapenende als kinderlijke beleving van een jong kind in de wereld van de topsport. ‘Ik vond zilver een veel mooiere kleur dan goud, dus ik wilde liever tweede blijven. Maar toen ik negen was, wilde ik het toch gaan proberen in de C-lijn.’

Dat is de naam voor het ploegje kinderen dat op jeugdige leeftijd wekelijks al zo’n twaalf tot vijftien uur in de turnzaal doorbrengt. Toen ze overstapte van het basisonderwijs naar de middelbare school, was de trainingsbelasting al opge-

‘Mijn trainer kon opmerkingen maken waarmee hij me mentaal kapot maakte.’

voerd naar zo'n dertig uur. Zes dagen per week begon haar dag met een training, drie keer bracht ze na schooltijd ook de resterende middaguren door in de groep van Louter. Hij roemde in die tijd haar perfecte bouw, de elegantie en de zuiverheid van haar bewegingen. Al haar trainers gaven bovendien hoog op van haar doorzettingsvermogen en plichtsbetrachting.

Soms had Verona het moeilijk met de beperkingen die uit dat leven als topsportster voortkwamen, zo vertelt ze nu. 'Ik moest mijn vrije dagen echt plannen. Vriendinnetjes probeerden er rekening mee te houden door hun feestje te organiseren op de dagen dat ik niet hoefde te trainen. In groep 8 was het op onze school de gewoonte een musical op te voeren. We gingen een week op schoolreis, ook om die voorstelling voor te bereiden. Ik mocht niet mee, want ik kon geen week vrij krijgen van de training. De trainer stelde me dan voor de keus: mee op schoolreis of meedoen aan het NK. Nou, dan maakte het me niet zoveel meer uit, want ik kreeg er ook veel voor terug. Ik vond het in die tijd prachtig medailles te winnen. Tegenwoordig gaat het me trouwens meer om het plezier in de sport zelf.'

Geen musical op de basisschool, weinig feestjes en niet uitgaan naar de disco toen ze op de middelbare school zat. 'Maar toen ik een jaar of zestien was boeide me dat ook helemaal niet', zegt ze vol overtuiging. 'Het paste ook niet bij mijn persoon.'

Vriendinnen vond ze in de turnzaal. 'Met de meisjes van de basisschool heb ik weinig contact meer. Daar heb je gewoon amper tijd voor en dan verwatert dat contact vanzelf. Maar in het turnen vind je altijd wel iemand waar je goed mee op kunt schieten. Suzanne Harmes was voor mij zo'n hartsvriendin waar ik heel veel mee kon delen.'

En de jongens?

'Die boeiden me helemaal niet.'

Breuk

In het dagelijks leven van een turnster die wekelijks dertig uur in de zaal doorbrengt, neemt de trainer uiteraard een grote plaats in. Verona van de Leur trainde bij Pro Patria jarenlang bij Frank Louter, tot het in 2003 tot een breuk kwam. Bijna vier jaar later is ze in staat én bereid terug te kijken op hun samenwerking. Daarin is ze kritisch, maar ze benadrukt vooraf dat ze positief is over haar jaren in Zoetermeer. 'Ik heb heel veel aan Frank te danken. Hij heeft me gebracht waar ik in 2002 stond, en dat was op wereldniveau. Die andere kant van de medaille heb ik voor lief genomen.'

Een turnster ziet haar trainer vaker dan haar eigen vader, zegt Verona. 'En Frank was ook veel strenger dan mijn vader. Als hij boos op me was, kon hij vreselijk

Sport en Kennis

Deze preview is een gedeelte uit het boek:

De weerbare sporter

Macht, misbruik en kwetsbaarheid

[Meer informatie](#)

Voor meer artikelen en andere uitgaven kunt u terecht op www.sportenkennis.nl